

A 2008-ban elhunyt mester, Gerzson Pál jelentős életművet hagyott maga után. Ebből a sokrétű, az alkotói korszakokat felvillantó kiállításból, mely Feledy Balázs munkája, a Vigadó termeiben egy formátumos alkotó képe rajzolódik ki. Gerzson a 70-es évek elejére vált ismert, népszerű festővé, ekkor már a Képzőművészeti Főiskola festőtanára volt – többen is magukon viselik a gerzsoni festészet nyomát.

Oly korban volt mester és egyben alkotó, mikor a szocializmus kulturális falai repedezni kezdtek, mikor már az ipartervesekről is valamelyest lekerült a billog. A Zuglói Kör már korábban felfedezte az École de Paris modernjeit, a Cézanne-tól Bissiere-ig tartó lírai festészet finom színkódjai ott bizsergettek a magyar művészetben. Gerzson szelíd és szolid bőbeszédűséggel interpretálta a lírai absztrakt és a kubizmus határmezsgyéjén átirrt látványait. Elsősorban a Balaton, Szigliget lett a „leitmotiv”, a barnák, rózsaszínek és zöldek, no meg a sokféle kék derűs világa. A légi felvételek hatását keltő tájkép-transzformációk, a jellé emelt öből kiforduló csigavonala, a lazúros-akvarellés felületkezelések és a beléjük hatoló fekete, vörös absztrakt formák látványos képi világot mutatnak. Gerzson azonban az a festő volt, aki egyszerre foglalkozott a képépítéssel és a jelentéssel. Ez gyakran tette bőbeszédűvé, a képi dinamika elsodródott a részletfinomságokban, az egyes geometrikus elemek túlságos hangsúllyal ültek a látványt idéző impresszionisztikus részleteken.

Gerzson, mint a béklyóból szabadult madár, boldog röptében ezerfelé járt, minden teret befutott, minden felületet befoglalt. Bővített mondatok szái, ezrei az ő képei. Szeretnivalóan sokszavú, ám önkorlátozás nélkül terjen-gössé is vált számos alkotása.

A kiállítás (és kurátora) jó érzékkel a 80-as és a 2000-es évek sorozatait mutatja be, a korai művek közül (például az *Őnarckép*) még több mű jelzi a küszködést az átirás és az ábrázolás között. Gerzson életműve zömmel az absztrakcióhoz, némileg a nonfigurativitáshoz közelített – kétségtelen, hogy a figurativitáshoz való viszonya eldöntetlen maradt. Remek átkatírásai közül jó néhányat a kiállítás is bemutat, ám néhány *Őrangyal*-képe az utolsó időkből, no meg a *Purgatórium* nagy aktkompozíciója azt feltételezi, hogy szeretett volna egészséges szimbiózisban maradni a figura és az átirás

Bővített mondatok

Gerzson Pál életmű-kiállítása

SINKÓ ISTVÁN

Vigadó, 2017. VI. 15. – VII. 31.

között. Valljuk meg, az életművet tekintve inkább az absztrakt irány volt domináns és hatásában erősebb. A *Szigliget*-sorozat legerősebb darabjai a 90-es évekből, valamint néhány irodalmi inspirációjú munka (Kisfaludyhoz, Berzsenyihez) a „derű óráit számolom”-hangulatú festészet kiváló darabjaiként fognak fennmaradni az újkori magyar festészet történetében. Tanítványai emlékeiben egy konzekvens és érzékeny mester őrződik meg, egy olyan professzoré, aki a maga mintáját ugyan erősen felmutatta, de minőségi változatokat kívánt meg tanítványaitól. Szakmai felkészültségét, anyag- és színhasználatbeli tudását át tudta örökíteni, s bár a Vigadó termeiben megrendezett kiállítás képtömege gyakran oltja ki az egymáshoz közeli értékeket, mégis Gerzson Pált, a festőt, a koloristát, a formakeresőt, a látványból a kép törvényei felé haladó kreatort képes bemutatni.

GERZSON PÁL: Megfelelések I, 1984

